

Sota les bombes d'Alep els Maristes Blaus són flama d'esperança

Dij, 24/07/2014 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) "Síria, el meu país, bressol de la civilització i de la cristiandat, està completament destruïda, triturada i ensangonada", afirma contundent **Georges Sabe**, germà Marista Blau a Alep, Síria. Juliol de 2012 quedarà en la memòria de tota la població d'Alep perquè en aquell mes la ciutat va ser dividida en dos cercles concèntrics: el cercle intern on viu la totalitat dels cristians i que està sota el control del règim, i un altre cercle extern que està en mans dels rebels.

A Alep, la segona ciutat de Síria i la seva capital econòmica, la situació és dramàtica. La vida allà és molt difícil: "Talls d'aigua corrent durant més de 40 dies en alguns barris, escassetat d'electricitat -una o dues hores per dia-, escassetat d'aliments i de productes essencials com els medicaments", enumera **Nabil Antaki**, metge i Marista Blau. "La vida també és perillosa", prossegueix, "bombardejos quotidians d'una part i d'una altra amb morts i desenes de ferits tots els dies". És en aquest context on viuen i actuen els Germans Maristes, instal·lats a Alep des de 1904. Davant d'aquest panorama de mort i desolació, **Andrea Riccardi**, fundador de la Comunitat de Sant Egidi, va llançar [una crida](#) a finals de juny, on alçava la veu i demanava un crit per Alep.

5 projectes d'assistència i 6 projectes educatius

"Sota el nom de l'*Orella de Déu*, ajudem des de 1986 als més pobres entre els pobres cristians d'Alep acompanyant-los i ajudant-los a trobar allotjament, educació, sanitat i treball", explica Antaki. Des de l'inici del conflicte a Alep, l'estiu de 2012, han canviat el seu nom pel de *Maristes Blaus*, "fent referència als primers Germans Maristes que es vestien de blau i perquè les nostres samarretes eren blaves i els desplaçats deien a la nostra arribada: Aquí estan els blaus!" A tots els destinataris que els maristes ajudaven abans del conflicte ara cal sumar a centenars de famílies desplaçades, cristianes i musulmanes. "Com la nostra missió es trobava sobretot al barri *Dajabal Al-Sayde*, el barri més desfavorit d'Alep, ens

hem encarregat de 4 escoles on s'allotjaven tres-centes famílies musulmanes desplaçades després del primer èxode al juliol de 2012, i després també de les tres-centes vint famílies cristianes del barri que es van desplaçar després de l'entrada dels rebels al barri el divendres sant de 2013”.

Des de fa dos anys els Maristes Blaus a Alep tenen 5 projectes d'assistència i 6 projectes educatius en marxa que afecten a milers de persones i que inclouen, per exemple, cistelles d'aliments, roba, combustible, material escolar, matalassos i allotjament, a més del seu acompanyament solidari i el seu amor. Un d'aquests projectes assistencials és *Els Ferits de Guerra*, que tracta de manera gratuïta, al millor hospital de la ciutat, a civils víctimes de guerra –per tirs de franc-tiradors o explosions– que no tenen els mitjans per pagar-se aquest tipus de tractament.

Els Ferits de Guerra, cirurgia gratuïta al servei de les víctimes

Aquest projecte ha nascut d'una constatació molt clara i cruel: “Els civils víctimes de bombardejos o de tirs morien quan eren traslladats a hospitals públics per falta d'una cura adequada”, relata Nabil Antaki, coordinador del projecte. A causa de la guerra, no queden més que 2 hospitals públics en funcionament a Alep, els altres han estat o destruïts o cremats. “En aquests hospitals les cures són mediocres a causa d'una falta de mitjans, de metges i d'infermers. Quan cau un míssil hi ha entre 30 i 50 ferits o morts que s'han de portar als hospitals i aquests es troben desbordats”. No passa el mateix als hospitals privats que tenen els mitjans; però els hospitals privats són de pagament i no existeixen a Síria les assegurances sanitàries.

Amb la voluntat d'assistir a aquestes víctimes de guerra i aconseguir la seva recuperació, s'ha creat una associació, formada per metges i cirurgians de l'hospital San Luis –el millor d'Alep– on la direcció de l'hospital recau en les mans de les **Germanes de San José de l'aparició** i els Maristes Blaus. Allà els metges ofereixen les seves cures i les intervencions quirúrgiques de forma gratuïta, i l'hospital fa unes rebaixes substancials en les tarifes de vigilància intensiva, els medicaments, les radiologies o les anàlisis de laboratori. Des de l'octubre de 2012 han tractat centenars de ferits greus i han salvat la vida de desenes de cristians, musulmans, pobres, civils, ferits de guerra... de forma gratuïta.

Aquest projecte de gratuïtat i servei que ha ajudat a molts civils a dia d'avui necessita ara l'ajuda de tots: “Aquest projecte és molt car. Per mitjà de donacions de l'estranger hem pogut finançar el projecte fins a febrer de 2014. Des de llavors la caixa està buida, i hem seguit el projecte endeutant-nos, ja que els Maristes Blaus assumim el finançament. Necessitem uns 50.000 euros cada 6 mesos, sabent que és una estimació perquè és difícil de preveure per endavant la quantitat de persones ferides en 6 mesos”.

“Els Maristes, germans i seglars, hem escollit quedar-nos”

A part de ser un projecte assistencial, Antaki recalca que és en si mateix un Evangeli viu: “Penso per exemple en un cirurgià que, després d'haver operat a un jove de dinou anys ferit en el coll i en els pulmons, va passar la nit a l'hospital per estar preparat en cas de qualsevol complicació; penso també en un altre cirurgià que va operar a tres ferits molt greus des de les cinc de la tarda fins a les quatre del matí sense descansar, o tots aquests metges i infermers que vénen en plena nit quan els cridem, mentre que aquí a Alep ningú surt de casa seva quan es fa fosc”.

Per al germà Georges Sabe parlar de la guerra a Síria és parlar dels horitzons moltes vegades tancats. Explica que “quan neix una esperança, ve de seguida un esdeveniment per fer-te perdre el poc que et queda d'ella. L'horror, el temor, el plor és el nostre pa de cada dia; hi ha dies en els quals perdem la il·lusió però no l'esperança, els Maristes germans i seglars hem escollit quedar-nos”.

Aquesta opció perillosa i valenta neix del seu ésser marista. Segons Antaki, “creiem cada vegada més en la solidaritat cristiana amb els més desfavorits. Creiem que una presència senzilla i humil al seu costat és més eficaç que qualsevol discurs. Creiem en l'acompanyament, en el respecte de la dignitat de l'altre, seguint l'exemple de **Marcel·lí Champagnat** que deia ‘No puc veure a un nen sense dir-li quant l'estima Déu’”.

Tota una declaració d'intencions que és representació de l'amor incondicional i del servei etern ja que Antaki anuncia: “Segurament tenim moments de descoratjament i de tensions, sentim el perill al nostre voltant, veiem amb angoixa a la gent i a molts dels nostres amics deixant el país. Però, en el nostre context de violència, de privació, de desolació, de sofriment i de desesperança, continuem, nosaltres els Maristes Blaus, mitjançant la nostra presència, la nostra resistència, el nostre acompanyament, la nostra ajuda i la nostra solidaritat, essent, per a la gent, aquesta flama d'esperança en les tenebres que ens envolten”.

Sou encara aquí?, els pregunten els habitants d'Alep; no ens heu deixat com els altres? I Antaki conclou: “Seguirem amb la nostra acció amb els desplaçats, els disminuïts, els nens i els ferits”.

[Fotografies: Maristes Alep]